

dzielczych zakładach służby zdrowia lub wykonywać prywatną praktykę w zawodach medycznych na zasadach określonych w zarządzeniu.

2. Podjęcie dodatkowego zatrudnienia lub wykonywanie prywatnej praktyki, o których mowa w ust. 1, nie może kolidować z wykonywaniem przez pracownika naukowo-dydaktycznego jego zadań i obowiązków w akademii medycznej.

§ 2. 1. Pracownik naukowo-dydaktyczny wymieniony w § 1 może uzyskać zezwolenie na wykonywanie dodatkowego zatrudnienia w spółdzielczych zakładach pracy na okres nie dłuższy niż rok.

2. Zezwolenia na wykonywanie dodatkowego zatrudnienia wymienionego w ust. 1 udziela rektor akademii medycznej, a rektorowi i innym członkom organów kolegialnych tej akademii — Minister Zdrowia i Opieki Społecznej.

§ 3. 1. Pracownikowi naukowo-dydaktycznemu wymienionemu w § 1 może być na jego wniosek udzielone zezwolenie na wykonywanie prywatnej praktyki, w razie gdy jest to uzasadnione istniejącym na danym terenie zapotrzebowaniem na usługi w specjalności reprezentowa-

nej przez tego pracownika. Zapotrzebowanie to stwierdza główny lekarz wojewódzki.

2. Zezwolenia na wykonywanie prywatnej praktyki przez pracowników naukowo-dydaktycznych zatrudnionych na stanowiskach profesorów i docentów akademii medycznych udziela Minister Zdrowia i Opieki Społecznej na wniosek zainteresowanego, zaopiniowany przez rektora, a pozostałym pracownikom naukowo-dydaktycznym takiego zezwolenia udziela rektor akademii medycznej, w której są zatrudnieni.

3. Pracownik naukowo-dydaktyczny, który uzyskał zezwolenie na wykonywanie prywatnej praktyki, nie może podejmować dodatkowego zatrudnienia.

§ 4. Akademia medyczna prowadzi ewidencję udzielonych zezwoleń, o których mowa w § 2 i 3, z oznaczeniem specjalności, w której wykonywane jest dodatkowe zatrudnienie lub prywatna praktyka.

§ 5. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Zdrowia i Opieki Społecznej: T. Szelachowski

253

ZARZĄDZENIE MINISTRA — KIEROWNIKA URZĘDU OCHRONY ŚRODOWISKA I GOSPODARKI WODNEJ

z dnia 7 listopada 1985 r.

w sprawie kwalifikacji wymaganych od biegłych biorących udział w postępowaniu wodnoprawnym.

Na podstawie art. 31 ust. 4 pkt 3 ustawy z dnia 24 października 1974 r. — Prawo wodne (Dz. U. Nr 38, poz. 230, z 1980 r. Nr 3, poz. 6 i z 1983 r. Nr 44, poz. 201) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. W postępowaniu wodnoprawnym opinie w zakresie budownictwa wodnego, melioracji wodnych i zaopatrzenia rolnictwa i wsi w wodę, geologii, hydrogeologii, chemii, inżynierii sanitarnej oraz innych specjalności mogą wydawać osoby wpisane na listę biegłych.

2. Opinie mogą wydawać również osoby nie wpisane na listę biegłych, mające stopień naukowy doktora w danej specjalności albo tytuł profesora, oraz rzeczoznawcy budowlani dla budownictwa w dziedzinie gospodarki wodnej, ustanowieni na podstawie przepisów obowiązujących przed dniem 1 sierpnia 1983 r.

§ 2. Biegłym może być obywatel polski:

- 1) korzystający w pełni z praw cywilnych i obywatelskich,
- 2) o nienaganej opinii moralnej i zawodowej,
- 3) mający w zakresie specjalności określonej w § 1 ust. 1:
 - a) dyplom ukończenia studiów wyższych i co najmniej 10-letnią praktykę albo
 - b) świadectwo ukończenia szkoły średniej i co najmniej 15-letnią praktykę.

§ 3. Biegłego ustanawia i wpisuje na listę biegłych terenowy organ administracji państwowej o właściwości ogólnej stopnia wojewódzkiego po rozpatrzeniu wniosku osoby ubiegającej się o ustanowienie jej biegłym.

§ 4. Biegły może wydawać opinie w postępowaniu wodnoprawnym, prowadzonym na obszarze kraju.

§ 5. Terenowy organ administracji państwowej o właściwości ogólnej stopnia wojewódzkiego skreśla biegłego z listy biegłych:

- 1) w razie śmierci biegłego,
- 2) na jego prośbę,
- 3) w razie braku lub utraty warunków niezbędnych do wykonywania funkcji biegłego, a także w razie wykazania biegłemu oczywistej nieudolności lub niedbałości w wykonywaniu obowiązków albo odmowy wydania opinii bez uzasadnionej przyczyny.

§ 6. 1. Wynagrodzenie za opracowanie opinii i za inne niezbędne czynności ustala organ prowadzący postępowanie wodnoprawne w zależności od czasu zużytego na opracowanie opinii oraz od stopnia trudności i warunków jej opracowania, przyjmując stawkę w wysokości od 130 do 230 zł za godzinę pracy.

2. Do czasu zużytego na opracowanie opinii wlicza się czas zużyty na jej opracowanie w miejscu wykonania opinii oraz czas zużyty na sporządzenie pisemnych dokumentów poza tym miejscem.

3. Jeżeli biegły lub osoba, o której mowa w § 1 ust. 2, nie może przystąpić do wykonania swoich czynności z winy zlecniodawcy, czas zużyty na opracowanie opinii liczy się od chwili zgłoszenia się do wykonania czynności, nie wcześniej jednak od umówionego terminu; w tym wypadku przysługuje biegłemu lub tej osobie wynagrodzenie w wysokości nie przekraczającej 50% wynagrodzenia ustalonego na zasadach określonych w ust. 1 i 2.

§ 7. Niezależnie od wynagrodzenia biegłemu oraz osobom określonym w § 1 ust. 2 przysługuje:

- 1) zwrot kosztów podróży i noclegu oraz diety ustalone na zasadach określonych odrębnymi przepisami, jeżeli zleczone im czynności były wykonywane poza stałym miejscem zamieszkania,
- 2) zwrot kosztów poniesionych w związku z wydaniem opinii, uzgodnionych z organem przeprowadzającym postępowanie wodnoprawne.

§ 8. Traci moc zarządzenie Ministra Rolnictwa z dnia 15 kwietnia 1975 r. w sprawie ustanawiania i wynagradzania biegłych w postępowaniu wodnoprawnym (Monitor Polski Nr 14, poz. 86).

§ 9. 1. Biegli ustanowieni na podstawie zarządzenia, o którym mowa w § 8, stają się biegłymi w rozumieniu niniejszego zarządzenia.

2. Terenowy organ administracji państwowej o właściwości ogólnej stopnia wojewódzkiego umieszcza na liście biegłych biegłego ustanowionego na podstawie dotychczas obowiązujących przepisów.

§ 10. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister — Kierownik Urzędu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej: *S. Jarzębski*

254

UCHWAŁA NACZELNEJ RADY ADWOKACKIEJ

z dnia 26 października 1985 r.

w sprawie opłat za czynności adwokackie w postępowaniu innym niż przed organami wymiaru sprawiedliwości.

Na podstawie art. 58 pkt 6 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. — Prawo o adwokaturze (Dz. U. Nr 16, poz. 124 i Nr 25, poz. 187 oraz z 1983 r. Nr 5, poz. 33) uchwała się, co następuje:

Rozdział 1

Przepisy ogólne

§ 1. Uchwała reguluje opłaty za czynności adwokackie w postępowaniu administracyjnym, arbitrażowym, spółdzielczym i w innych postępowaniach pozasądowych, a także za wszelkie czynności jednorazowe adwokackie — nie objęte rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 1985 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie w postępowaniu przed organami wymiaru sprawiedliwości (Dz. U. Nr 51, poz. 265).

§ 2. 1. Opłata za czynności adwokackie w zespole adwokackim, zwana dalej „opłatą”, obejmuje ustalone wynagrodzenie adwokata oraz ryczałt w wysokości 80% tego wynagrodzenia.

2. Wynagrodzenie adwokata ustala się na podstawie stawek określonych w rozdziałach 2, 3 i 4.

3. Wysokość wynagrodzenia adwokata — członka zespołu adwokackiego, zwanego dalej „zespołem”, określa umowa między zespołem reprezentowanym przez kierownika zespołu a klientem.

4. Przy określaniu wysokości wynagrodzenia adwokata bierze się pod uwagę charakter i stopień zawiłości sprawy, wymagany nakład pracy, a także poziom kwalifikacji zawodowych adwokata.

5. Wynagrodzenie adwokata, ustalone według stawek określonych w uchwale, może być obniżone lub podwyższone.

6. W sprawie obniżenia lub podwyższenia wynagrodzenia adwokata stosuje się odpowiednio przepisy § 3, 4 i 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 1985 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie w postępowaniu przed organami wymiaru sprawiedliwości.

7. Za prowadzenie sprawy w imieniu kilku osób należy się opłata od każdej z nich, z tym że powinna być obniżona, jeżeli prowadzenie sprawy w imieniu kilku osób nie powoduje znacznego nakładu pracy adwokata.

§ 3. 1. Opłaty należą się zespołowi za ogół czynności związanych z prowadzeniem sprawy w danej instancji bez względu na wynik sprawy.

2. W razie nie usprawiedliwionego odwołania pełnomocnictwa lub w razie zrzeczenia się pełnomocnictwa przez adwokata z winy klienta, zespołowi należą się opłaty za prowadzenie sprawy w instancji, w której odwołanie nastąpiło, oraz za prowadzenie sprawy w instancji poprzedniej, jeżeli adwokat brał w niej udział.

3. W wypadku przewidzianym w ust. 2 zespołowi należy się 50% ustalonej opłaty oraz zwrot wydatków, jeżeli adwokat nie występował jeszcze w danej sprawie.

4. W innym wypadku należą się opłaty za faktycznie wykonywane czynności.

5. Jeżeli wskutek orzeczenia instancji wyższej doszło do ponownego rozpoznania sprawy w pierwszej instancji, zespołowi należy się 75% opłaty za ponowne prowadzenie sprawy w tej instancji.